

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΗ' (ΕΣΑΜΗΝΟ Α')

Σάββατο Ἀθήνα, 24 Ἀπριλίη 1921

ΑΡΙΘ. 733 (ΦΥΛ. 17)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΓΛΩΣΣΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ: Ἡ ἐγώση τῶν σοσιαλιστῶν φοιτητῶν καὶ σπουδαστῶν τῆς Ἑλλάδος πρὸς ὅλους τοὺς διανοοῦμένους.
ΨΥΧΗΡΗΣ: «Τὰ δύο τριαντάφυλλα τοῦ Χάρου» (συνέχεια).
ΔΡΑΣ. ΠΑΛΛΗΣ: Μπροσὸς (συνέχεια).
Μ. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ (Δαύρας): Κάτου στὸ γυαλό, Ψυχοσάββατο.
Ο ΝΟΥΜΑΣ: Φαινόμενα καὶ πράγματα.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ: Κριτικὲς σελίδες.
ΑΓΗΣ ΔΕΒΕΡΤΗΣ: Ὑμνος.
ΚΛΕΒΕΡΕΤΗ ΜΠΑΛΑΟΥ: Χινοπατριάτικη παραρῶνα.
Ο ΒΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΛΩΣΣΗ.
ΑΠΟ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΔΟΜΑΔΑ: Νεοελληνικὴ φιλολογία.— Ἡ Κοινὴ Γνώμη.— Τὶ γράφουν οἱ ἄλλοι.— Ἑλληνικὰ περιοδικὰ.— Σένα περιοδικὰ.— Χωρὶς γραμματόσημο.

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΓΛΩΣΣΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ

Ἡ ἔνωσις τῶν σοσιαλιστῶν φοιτητῶν καὶ σπουδαστῶν τῆς Ἑλλάδος πρὸς ὅλους τοὺς διανοοῦμένους

Ἔστερα λοιπὸν ἀπὸ τόσα βάσανα, ἢ «Ἐπιτροπεία τῆς τῶν Ἑλλήνων Ἐθνοσυνελεύσεως» ἔβγαλέ ἐπιτέλους τὸ πόρισμά της: ὀριστικὸς ἀποκλεισμός τῆς δημοτικῆς γλώσσας ἀπὸ τὰ σχολεῖα τοῦ Κράτους. Καὶ τὸ πόρισμα αὐτὸ εἶταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ νάναι ἄλλη μιὰ φορὰ τὴν παλιὰ φωτιά πὸν κρυφάκαιγε. Ὁ «διανοούμενος κόσμος» μας χωρίζεται πάλι σὲ δύο ἀντίπαλα στρατόπεδα, ἢ μάχη ἀρχίζει μ' ἓνα ἀπίστευτο πείσμα καὶ ἀπ' τὰ δύο μέρη. Καὶ ὅμως — πρῶτα παράξενο! — τὸ σύμβολο πὸν ἐνθουσιάζει καὶ φρενιάζει καὶ τοὺς δύο ἀντίπαλους, εἶναι τὸ ἴδιο: τὸ συμφέρον — λένε — τοῦ φτωχοῦ, τοῦ δυστυχισμένου λαοῦ! «Ὁ λαὸς τυφλῶνεται καὶ ἀποκοιμῆται», λένε ὅσοι περνοῦν γιὰ ὑπέρημαχοι τῆς Δημοτικῆς. «Τὸ λαϊκὸ αἴσθημα κιντυνεὶ καὶ διαστρεβλῶνεται», ἀπαντοῦν οἱ προστάτες καὶ διαχειριστῆς τῆς προγονικῆς κληρονομιάς.

Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, ἢ ἔνωσις τῶν Σοσιαλιστῶν Φοιτητῶν τῆς Ἑλλάδος, πὸν καὶ ἄλλοτε εἶχε περὶ τὴ γνώμη της ἀπάνω στὸ ζήτημα αὐτό, βρῆσκειται ὑποχρεωμένη νὰ περὶ τὰ παρακάτω λόγια, ἀπευθύνοντάς τα ὄχι στὴν προκατάληψη καὶ στὴ στενοκεφαλιά, ἀλλὰ στὴ σωστὴ κρίσι, ὅσο μικρὴ καὶ ἂν εἶναι, σ' ὅποιον μέρος καὶ ἂν βρῆσκειται.

Ὅλοι ἐσεῖς, κύριοι προστάτες τοῦ λαοῦ, πὸν ἢ ὀργὴ καὶ ἢ λύσσα παραμορφῶναι τόσο τὸ ὄρατό σας πρόσωπο ὅταν μιλάτε γιὰ τὰ συμφέροντα αὐτοῦ τοῦ φτωχοῦ λαοῦ, ὅταν μὲ τὸ Δονκιχωτικὸ σας ἱσποτισμὸ κατατροπῶνετε τοὺς κίνδυνους πὸν τὸν ἀπειλοῦν, μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε τί θετικὸ ἐκάνατε γιὰ τὸ φτωχὸ καὶ δυστυχισμένον αὐτὸ λαὸ, πὸν τόσο συχνὰ ἐπικαλιέστε στὶς φιλολογικὰς φλυαρίαι σας; Καὶ ἢ ψυχρὴ ἀδιαφορία αὐτὴ πὸν ὁ λαὸς αὐτὸς δείχνει στὶς ὑστερικὰς σας ἐπιλήψεις, τὸ γεγονὸς, ὅτι ὁ λαὸς αὐτὸς μένει ἀσυγκίνητος στὶς βυζαντινὰς λογομαχίας σας, δὲ σημαίνει τίποτε γιὰ σᾶς; δὲ σᾶς δίνει τὴν πραγματικὴ

ἐξήγησι τῆς ἀλήθειας; Πιστεῦομε πὸς ἀνάμεσόν σας μπορεῖ νὰ βρῆσκονται ἀνθρώποι σωστοὶ καὶ τίμιοι, καὶ γι' αὐτοὺς θὰ μιλήσομε, μὲ τὴ βεβαιότητα πὸς θὰ μᾶς νιώσουν. Ζαίρετε λοιπὸν γιὰτι γίνεται αὐτὸ ἴσομα σήμερα; Γιὰτι τὸ ξύπνημα καὶ τὸ ξεσκάδωμα τοῦ λαοῦ εἶναι δουλειὰ αὐτοῦ τοῦ ἴδιου τοῦ λαοῦ, πρῶτα πὸν δὲν τῶχτε νιώσει ποτὲ σας. Γιὰτι τὰ συμφέροντα μᾶς τάξης, προστατεύονται καὶ ὑπερασπίζονται μόνον ἀπὸ τὴν ἴδιαν αὐτὴ τὴν τάξι. Γιὰτι ἢ «πρόσδος» πὸν εἶναι — στὰ λόγια — τὸ σύνθημά σας, δὲν ἐπιβάλλεται ποτὲ «ἐ κ τ ὦ ν ἄ ν ω», ἀλλὰ «ἐ ν τ ὦ ν ἄ τ ω».

Νά, ἢ πραγματικὴ ἐξήγησι στὴν οὐτοπιστικὴ ἀνιχνία σας, ὅταν διρρεῖτε πὸς συγκινεῖτε τὸ λαὸ μιλῶντας του γιὰ τὴν «προγονικὴ κληρονομιά», στὸ λαὸ αὐτόν, πὸν ἔχει νάντιμετωπίσει τὴ σύγχρονη κακομοιριά του. Νά, καὶ ἢ δικὴ σας οὐτοπία — ἐσεῖς ὑπέρημαχοι τῆς δημοτικῆς, — ὅταν μόνον θέλετε τὴ δημοτικὴ γλώσσα στὰ σχολεῖα τοῦ Κράτους, στὰ σχολεῖα πὸν ὁ φτωχὸς λαὸς, πολὺ λίγο τὰ γνωρίζει, τοῦ Κράτους πὸν θὰ εἶναι πάντα ὄργανο γιὰ τὴ νάρκωσι καὶ τὴν καταπίεσι τοῦ φτωχοῦ λαοῦ.

Καὶ τὸ καθήκον ἐκείνων, πὸν θέλουν ὄχι μόνον νὰ μιλοῦν, μὰ καὶ νὰ ἐργαστοῦν γιὰ τὰ συμφέροντα τοῦ λαοῦ, φαίνεται πιά ἐπιταχτικὸ μ' αὐτὰ πὸν εἴπαμε παραπάνω; εἶναι νὰ κατεβῶν, νὰ πλησάσουν τὸ λαὸ, νὰ νιώσουν τὰ αἰσθήματα καὶ τὰ ἰδανικά του καὶ νὰ κληρονομήσῃσαν ἅπαντοι στρατιῶτες γι' αὐτὰ.

Σ' αὐτὸ τὸ ἔργον καὶ τὸν ἀγῶνα, ἐμεῖς — ἢ ἔνωσις τῶν Σοσιαλιστῶν Φοιτητῶν καὶ Σπουδαστῶν — ἔχομε ὀρχετὶ ἀπὸ καιρό. Στὸν ἀγῶνα αὐτόν καλοῦμε σήμερα ὅλους τοὺς εἰλικρινεῖς ἰδεολόγους τῆς Ἀλήθειας.

Ἀθήνα, Ἀπριλίη 1921.